NOTE ● ÎNSEMNĂRI ● NOTE ● NOTE ● ÎNSEMNĂRI ● NOTE

PRIN „LOTERIA ARBITRILOR" SPRE... „LOTERIA CAMPIONATULUI"?!

Înainte de a trece la măsuri concrete și definitive pentru îmbunătățirea arbitrajelor în viitorul sezon, Biroul federal a cerut — în această privință — și propuneri din partea noului organ consultativ, Colegiul divizionar A.

Colegiul divizionar a formulat aceste propuneri și le-a făcut publice.

În sinteză, dezbaterile sale au avut ca rezultat următoarele idei :

1. delegările să nu mai fie făcute de Colegiul arbitrilor, ca pînă acum, ci de o COMISIE SPECIALĂ DE DELEGĂRI ;

2. să fie alcătuite brigăzi de arbitraj FIXE, alcătuite din cîte 3 arbitri, acestea urmînd a fi delegate „in corpore", iar desemnarea arbitrului de centru să se facă PRIN TRAGERE LA SORȚI înaintea meciului ;

3. întreaga brigadă să fie SOLIDARĂ LA EVENTUALELE SANCȚIUNI, în caz de arbitraj necorespunzător.

Din capul locului, noi credem că problema numărul 1 în materie nu este **modalitatea de delegare**, asupra căreia se bate monedă în mod exagerat.

Dacă în turul acestui campionat am asistat la atîtea cazuri de rezultate viciate prin greșelile arbitrului, cauza n-o constituie atît **sistemul** defectuos de delegare, cît **incapacitatea tehnică a unor arbitri, lipsa lor de curaj și autoritate, insuficienta lor pregătire fizică și morală.** A porni de la suspiciunea că delegările se fac cu intenția de a favoriza o echipă sau alta este periculos și noi nu putem îmbrățișa o asemenea idee, pe care o considerăm nefondată. Or, dacă analizăm propunerile Colegiului divizionar A, nu e greu să ne dăm seama că delegații cluburilor au pornit tocmai de la această premisă. Lucru care se desprinde chiar din prima idee formulată de acest for, care, cerînd înființarea unei comisii speciale de delegări, **DEZAVUEAZĂ** — implicit — **Colegiul central al arbitrilor** căruia — prin logica lucrurilor — îi revine de drept această atribuție, colegiul cunoscînd, mai bine ca oricine, **pregătirea unui arbitru, capacitatea, evoluția, antecedentele sale în materie de arbitraj.**

Delegarea arbitrilor la meciuri este un drept suveran al Colegiului central al arbitrilor și pe bună dreptate se pune întrebarea **care mai e sensul său, ce alte atribuții îi mai revin în rest, dacă delegarea arbitrilor, CHINTESENȚA ÎNTREGII SALE ACTIVITĂȚI, îi este înstrăinată ?** Ne oprim aici cu întrebările, ca să nu mai amintim și de faptul că, practic, eventuala comisie constituită peste capul colegiului n-ar face, altceva decît **să opereze cu niște date** (loturile republicane fixe), **alcătuite tot de Colegiul central.** Reflectați asupra a ceea ce ar decurge de aici, în privința responsabilităților, a interferenței atribuțiilor, a acordării sancțiunilor etc.

Dar, dacă în acest prim aspect s-ar putea găsi de către Biroul federal un „modus vivendi", **cel de-al doilea punct din propunerile Colegiului divizionar A ni se pare de-a dreptul inadmisibil.** Constituirea unor brigăzi fixe de arbitri, din care unul să fie desemnat, la teren, să conducă la centru prin tragere la sorți, presupune că fiecare din cei 3 are această capacitate. Deci 3 arbitri din cei mai buni vor fi imobilizați pentru un singur meci din cele 8 ale unei etape. Să zicem că o brigadă — luăm un exemplu la întîmplare, **Bentu-Limona-Bărbulescu** — va fi delegată în retur de 6 ori. Sorții sînt imprevizibili prin definiție, deci s-ar putea ca Limona și Bărbulescu să aibă șansa de a conduce fiecare de cîte trei ori, în timp ce Bentu ar fi tot sezonul arbitru de tușă ! Să admitem însă că brigăzile vor fi alcătuite inegal valoric, fie pentru a se evita cazuri ca cel enunțat, fie pentru că realmente nu avem 24 de arbitri de prima mînă. Sorții ne-ar putea duce din nou la situații nedorite, în sensul ca — din aceeași brigadă — să iasă în mod repetat la sorți, tocmai arbitrii din al doilea eșalon valoric, în timp ce un arbitru cu certe calități ar face mereu tușă...

Cît despre propunerea ca cei trei arbitri să fie toți sancționați dacă greșește unul, nu mai intrăm în amănunte... Unde vom ajunge dacă un tușier greșește — decisiv pentru rezultat — la un ofsaid și — odată cu el — mai suspendăm pe 3—4 etape încă doi, dintre care unul ar fi, să zicem, Constantin Petrea sau Cornel Nițescu, prezenți și ei în brigadă, dar... pe tușa de pe partea opusă ?

În ansamblu, propunerile Colegiului divizionar ni se par ilogice, extremiste și în contradicție cu interesele corpului de arbitri, ale asigurării unor bune arbitraje în campionatul Diviziei A.

Noi sperăm, de aceea, că Biroul federal va găsi soluții mai viabile decît acestea (în cazul că apreciază, totuși, că **sistemul** de delegare e punctul nevralgic în materie, lucru cu care noi nu sîntem de acord).

Important ni se pare nu **CUM** facem delegările ci **DIN CE LOT** îi desemnăm pe arbitrii cărora le încredințăm „soarta" meciurilor.

Cu alte cuvinte, optăm pentru **menținerea delegărilor prin Colegiul central de arbitri, dar dintr-un lot divizionar A purificat de elemente necorespunzătoare valoric.**

Altfel, dacă vom ajunge să asistăm duminica la **loteria arbitrilor** s-ar putea să ajungem pînă la urmă să asistăm chiar la transformarea acestei loterii în... **„loteria campionatului"...**

Vor conducătorii echipelor acest lucru ?...

Radu URZICEANU

GRĂDINĂ PROPRIE? NU. GRĂDINA FOTBALULUI!

Nu numai pentru fotbal, dar pentru oricare alt sport de echipă, construirea unei formații de performanțe înalte implică străbaterea unui drum greu, plin de riscuri, în care nu numai îndeplinirea unor condiții programatice, obligatorii, știute și verificate coincide totdeauna și cu reușita. Sigur că principalul moment al construcției îl reprezintă selecționarea lotului, menținerea lui cu elemente de valoare sau capabile de certe progrese. Într-un cuvînt, problema efectivului de jucători rămîne esențială într-un sport unde asalturile concurenților sînt neîncetate, posibilitatea unor eșecuri în lansarea jucătorilor mereu existentă. **Supapa principală de alimentare, la o echipă de performanță, în mod obligatoriu încadrată în ansamblul unei secții complexe dintr-un club de prima forță, o reprezintă produsul propriu, juniorii sau componenții echipei de tineret ale clubului.** Dacă facem o trecere în revistă a situației jucătorilor proprii în echipele mari, de la noi și de aiurea, veți constata că — în medie — titularii aparținînd sută la sută echipei unde au cunoscut celebritatea, consacrarea, reprezintă o treime. Deci 3—4 fotbaliști crescuți de la primii pași de respectivul club.

Însemnează, prin urmare, că pe întregul plan al fotbalului preocuparea pentru propriii juniori este foarte slabă, că „grădina clubului" este foarte săracă în flori frumoase ? Nicidecum ! Procentul acesta, **mediu, o subliniem,** de 3—4 jucători ridicați din pepiniera proprie este acceptabil. Dacă fiecare echipă de la noi, din prima sau din secunda divizie, subliniem FIECARE, ar ajunge la un asemenea procent, ne-am putea felicita ! Pentru că reușita, în fotbal, nu-i deloc ușoară. Un studiu amănunțit făcut la **Real Madrid,** club care posedă în filiera secției sale din **Madrid** și într-o serie de cluburi-satelit din întreaga țară peste 2 000 de juniori și fotbaliști sub 21 de ani, a demonstrat că din această impozantă masă de jucători, echipa primă selecționează, anual, **două, maximum trei elemente !** Iată deci cît de anevoioasă se prezintă calea spre scena cea mai importantă a competiției fotbalistice, ce riguroase și severe sînt nenumăratele examene care apar pentru elementele tinere sau foarte tinere hotărîte să-și croiască drum spre celebritatea sportivă în fotbal !

Tocmai de aceea trebuie să măsurăm cu grijă cuvintele, să proporționăm sfaturile, să știm să ne limităm pretențiile atunci cînd decretăm **că o echipă de performanță trebuie să fie alcătuită exclusiv din elemente crescute în clubul propriu.** Mai întîi că un asemenea caz, riguros exact, nu există. Reușitele — cu ani în urmă — ale **Unirii Tricolor,** cu generația **Ozon, Petculescu, Calomfir, Ianda, Frățilă,** etc., promoția lui **Ștefan Cîrjan,** și — ceva mai aproape de anii noștri — ale echipei lui **Traian Ionescu** la **Petrolul,** sînt doar excepții. Efectivul unei echipe, se cere permanent întărit, completat. Or, aceasta, în mod practic, nu se poate realiza NUMAI prin forțele reprezentate de propria secție de juniori. Ca să nu mai vorbim de cazurile în care anumite posturi sînt excelent reprezentate de noua promoție, în vreme ce altele se prezintă foarte slab acoperite. Astfel că — dacă se dorește construirea unei echipe COMPLETE, NU IMPROVIZATE — **se va ajunge în mod inevitabil la schimburi de jucători.** În sfîrșit, trebuie neapărat să vorbim despre talentele autentice ivite în echipele inferioare, cărora trebuie să li se creieze posibilitatea de a ajunge în categoriile cele mai înalte de competiție, nu numai spre folosul culorilor clubului de prima divizie unde ele vor ajunge, ci al fotbalului în general. Progresele înregistrate de multe țări în domeniul fotbalului au fost, de regulă, asigurate — printre altele — și de împrejurarea că talentele remarcabile au fost totdeauna la timp și în ridicată proporție descoperite și promovate în echipele de înaltă performanță. Trebuie spus că în fotbalul nostru foarte multe valori trec neobservate, înăbușite de înguste patimi de club sau de acel greșit înțeles patriotism local, deși cu siguranță ele ar fi atins clasa Diviziei A și, poate, și selecționarea în loturile naționale. Foarte multe sînt descoperite prea tîrziu, despre altele auzim abia cînd au terminat activitatea, evocate inutil, doar sentimental, de foști coechipieri.

Eftimie IONESCU

● ● ● ● ● ● ● ● ●

BĂIAT BUN, DAR CU LIPSURI...

In primăvara anului 1968, la Ploiești, în echipa antrenată pe atunci de Ilie Oană, își făcea apariția o nouă speranță recrutată din rîndurile bogatei pepiniere de jucători a Petrolului. Titular în prima formație, la puțină vreme de la promovarea sa și la o vîrstă care de abia depășise granițele junioratului, ION CONSTANTINESCU — căruia mulți îi prevesteau o ascensiune sportivă spectaculoasă — n-a mai confirmat la un moment dat așteptările.

Un an mai tîrziu, neîmpăcat cu gîndul că ar mai putea fi uneori și rezervă, nu numai titular, și nerăbdător a se realiza chiar mai înainte de a se fi maturizat cît de cît, Ion Constantinescu a luat drumul plin de promisiuni al Constanței, oprindu-se la Farul. Din nou titular, chiar din prima manșă. Apoi, repetînd aproape identic „episodul Petrolului", a început să îmbrace tot mai frecvent tricoul cu numărul 12 sau 13 al echipei pînă cînd într-o zi... Da, pînă într-o zi, asta în urmă cu două săptămîni, cînd a fost pur și simplu retrogradat, în mod oficial, la formația de tineret! Ce se întîmplase oare cu ploieșteano-constănțeanul I. Constantinescu? Și care este de fapt misterul nerealizărilor sale? Să fie cumva la mijloc un act de injustețe față de valoarea și meritele sale ca jucător sau numai exprimarea unei atitudini firești determinată de comportarea sa și neajunsurile unei evoluții sportive oscilante, contradictorii?

Și poate nu atît din curiozitate profesională, cît din interesul și respectul pentru adevăr am pornit la drum pe urmele realităților. Mai întîi la Ploiești și de aici pe malul mării, acolo unde subiectul nostru constituie în prezent un „caz" în discuție.

— Constantinescu, ne-a spus tovarășul N. Pantilie, președintele clubului Petrolul, **posedă multiple calități de jucător care să-i dea dreptul a spera într-un viitor fotbalistic frumos, așa cum și-l dorește. In schimb, defectele sale — deși mai puține la număr — au un caracter dominant, manifestate într-o mentalitate greșită care-l fac să pretindă mai mult decît merită și să forțeze, uneori pînă la insolență, mîna antrenorului și nu propria pregătire, pentru a deveni titular în formație. Deși crescut de noi și cu toate că avea perspective de a deveni un jucător de bază la Petrolul, am renunțat la el, cu părere de rău, dar cu convingerea fermă că în acest fel consolidăm suportul moral educativ al echipei.**

— Cînd a venit la Farul, mărturisește antrenorul Robert Cosmoc, **i-am acordat creditul, punîndu-l să joace mijlocaș alături de Antonescu. Și dacă, în continuare, nu a reușit să-și mențină cu autoritate locul în formație aceasta se datorește faptului că în ansamblu minusurile din comportarea sa au atîrnat mai greu decît virtuțile sale tehnice. In ultimă instanță se poate afirma că evoluțiile lui în teren au fost reflectarea fidelă a unui mod superficial de pregătire, al unei atitudini de infatuare după realizări personale remarcabile și al tendinței către un mod de viață care-l depărtează evident de scopul și pretențiile fotbalului de performanță. Lansat destul de repede în viltoarea marilor cerințe competiționale și fără o experiență necesară, care să-l ferească de nocivitatea unui anumit mediu constănțean, Constantinescu s-a găsit nu o dată în situația de a depăși barierele tentației, care deschid calea greșelilor. Ultima oară, în seara zilei de 16 ianuarie, cînd nu numai că a întîrziat de la ora prezentării obligatorii în cantonamentul echipei, dar a continuat să rămînă la „Continental" și după avertismentul antrenorului Hașoti, preferînd companii nerecomandabile, în schimbul obligațiilor asumate ca jucător. Și dacă n-am fi avut exemplul atît de trist al lui Iancu poate că am fi fost ceva mai înțelegători.**

După figurile celor doi, se pare că „conflictul" COSMOC — CONSTANTINESCU nu îmbracă forme înverșunate...

— Am greșit evident, recunoaște cu o sinceritate dezarmantă Ion Constantinescu, a cărui înfățișare de copil răsfățat îmi smulge aproape fără voia mea un zîmbet mai mult decît îngăduitor. **Cred totuși că s-a exagerat, făcîndu-se prea mult caz în jurul greșelilor mele și mai ales în legătură cu cea mai recentă dintre ele, de la „Continental". Ceea ce însă se cunoaște mai puțin este că mie îmi place mai mult decît orice fotbalul, că sufăr cumplit cînd stau pe tușă, că mă înnebunește pur și simplu situația de rezervă și că dacă mi se impută că sînt uneori insolent, certăreț și rău, aceasta se întîmplă ori de cîte ori sînt frustrat de bucuria de a juca. Dați-mi un loc în echipă — zic eu, parafrazîndu-l pe Arhideme — și vă promit un titular în naționala A!**

— Ciștigă-l din nou cu forțele tale, Ion Constantinescu, spunem noi. Și privindu-l, la despărțire, gîndeam ca pentru mine: „băiat bun, dar cu lipsuri". Apoi parcă ceva m-a tentat să-l compar, din anumite puncte de vedere, pe mijlocașul constănțean cu veșnic neastîmpăratul Pavlovici.

Mihai IONESCU

„MUMĂ" PENTRU PURCARU, „CIUMĂ" PENTRU VIȘAN!

Faptele sînt cunoscute și rezolvarea diferită, deși baza lor de plecare este una și aceeași : mult discutatul (și contestatul) **„Regulament de transferare a jucătorilor de fotbal"**, ediția martie 1969, adică cel în vigoare. La lipsa lui de echitate mai aducem și noi un exemplu, cel de mai jos, în care este vorba de doi portari, amîndoi talentați, dornici să arate ce știu și ce pot. Numai că, în timp ce unuia regulamentul îi oferă această posibilitate, celui de-al doilea i-o închide.

CAZUL NR. 1. În ciuda acelui meci de la Varșovia în care, apărînd anul trecut poarta reprezentativei de juniori, le-a... oferit polonezilor golul egalizator în preliminariile turneului U.E.F.A. din Scoția, **Marius Purcaru** este un portar talentat. De la buturile celei mai tinere echipe naționale la Divizia A nu a fost un pas prea mare și iată-l transferat de la Metalul Tr. Severin, unde activa, la Steaua București. La Steaua unde, avîndu-i contracandidați pe Haidu și, în special, pe Suciu, n-a jucat astă-toamnă decît 15 minute (în partida cu Dinamo București), suficiente însă pentru a-l declara (conform regulamentului) „bun pentru Divizia A". Cu toate acestea regulamentul îi oferă lui Purcaru posibilitatea să treacă **CU DREPT DE JOC IMEDIAT în Divizia B,** la Dunărea Giurgiu.

CAZUL NR. 2. Ioan Vișan, și el fost component al naționalei de juniori, era (și este) legitimat la Petrolul Ploiești. Dar, în toamnă, antrenorii l-au preferat mai întîi pe Stelian și apoi pe Mihai Ionescu, cunoscutul internațional, care, la o vîrstă ce aduce de multe ori retragerea de pe terenul de fotbal, a cunoscut o formă de zile mari. Și, astfel, Vișan a apărat numai la „tineret-rezerve". Dorind să se transfere la Farul, Vișan a primit încuviințarea de la Petrolul, numai că va trebui să aștepte **DEȘI NU A JUCAT ÎN DIVIZIA A** pînă la perioada de transferări dinaintea viitorului campionat întrucît mai sus-citatul regulament, asimilînd campionatul de tineret-rezerve cu cel al Diviziei A (!!) Vișan nu are drept de joc !

Deci, cu toate că fostul portar al Petrolului ar avea — teoretic — mai multe drepturi de a se transfera **întrucît nu a luat parte la nici un meci în Divizia A,** este oprit prin regulament, același regulament care lui Purcaru îi deschide **o portiță** prin care să se strecoare în Divizia B.

Epilogul ? Sperăm că va fi consemnat în viitorul regulament ce va trebui să constituie o bază unică, **ECHITABILĂ,** pentru toate cazurile de transferări.

Mircea TUDORAN

DIVIZIONARELE A ÎN FAȚA UNEI NOI ETAPE

Dintr-un amplu material prezentat zilele trecute de Colegiul central al antrenorilor se desprind o serie de concluzii importante privind perioada de pregătire desfășurată pînă acum. Din observațiile tehnicienilor federației, desprindem :

- **Pregătirea fizică generală, cu accent pe dezvoltarea capacității de efort a devenit o preocupare a tuturor antrenorilor și jucătorilor ;**
- **S-a mărit considerabil cantitatea de lucru, intensitatea antrenamentelor și durata lor.**

Au existat însă și suficiente deficiențe, cea mai importantă fiind alegerea locului de pregătire a multor echipe. De pildă, la munte, în cele mai multe din cazuri, **nu au existat săli, terenuri și, mai ales, aparate ajutătoare. CONTRAR INDICAȚIILOR FEDERAȚIEI multe echipe și-au stabilit sediul pregătirilor pe Valea Prahovei.** La toate astea s-a adăugat **imposibilitatea dozării efortului la acele echipe care n-au avut medic,** neexistînd, deci, baza datelor medico-fiziologice. Tot contra indicațiilor, **partea teoretică a fost slab abordată în această perioadă de majoritatea formațiilor aflate în pregătire.** Toate acestea au condus Colegiul central al antrenorilor la constatarea că O SERIE DE ANTRENORI VOR SĂ PROMOVEZE NOUL CU MIJLOACE ȘI METODE RUDIMENTARE. Din această cauză au fost aplicate avertismente și sancțiuni. **„Jucătorii noștri** — observă referatul Colegiului central de antrenori — **au demonstrat că au posibilități biologice de angajare la eforturi susținute, cu efecte din cele mai bune, dar, pe de o parte le lipsește îndrumarea, iar pe de alta voința de autodepășire pentru a-și valorifica calitățile de bază atît de necesare fotbalului modern.**

Referindu-se la etapa precompetițională care urmează, în amintitul material se arată că **ponderea va trebui să cadă pe pregătirea specifică FĂRĂ A SE NEGLIJA PREGĂTIREA FIZICĂ.** În jocurile — școală sau de verificare vor trebui să se urmărească :

- **Respectarea sarcinilor generale în cele două aspecte fundamentale ale jocului (apărare — atac) ;**
- **Îndeplinirea sarcinilor duble ;**
- **Mărirea razei de acțiune ;**
- **Susținerea jucătorului cu mingea ;**
- **Practicarea unui joc sportiv și disciplinat ;**
- **Reducerea procentului de greșeli în transmiterea mingii (precizie, oportunitate) cu reflectare în cursivitate, ritmul jocului și finalizarea acțiunilor.**

În această perioadă F.R.F. va organiza controlul prin intermediul testelor **Cooper** și **Åstrand,** după următorul program :

— 23—24 februarie : Universitatea Craiova, Jiul, Politehnica, F.C. Argeș ;
— [illegible]26 februarie : Steagul roșu, Farul, Progresul ;
— 2—3 martie : Dinamo București, „U" Cluj, C.F.R. Cluj, S.C. Bacău, Steaua, Rapid ;
— 2—4 martie : U.T.A., C.F.R. Timișoara ;
— 3—4 martie : Petrolul.

ACTUALITĂȚI

REAL MADRID SAU VALENCIA, LA BUCUREȘTI !

În vederea turneului care va avea loc la București între 15—18 august, cu ocazia inaugurării „nocturnei" de pe Stadionul 23 August, **Bayern München** a anunțat că nu poate participa deoarece startul viitoarei ediții a campionatului vest-german este prevăzut pentru data de 14 august.

În această situație federația noastră a intrat în tratative cu echipele spaniole REAL MADRID și F.C. VALENCIA care, în principiu, s-au arătat de acord să joace la București. În funcție de disponibilități, una din ele va fi prezentă alături de **Steaua roșie Belgrad,** la turneul preconizat.

MECIURI DE VERIFICARE PENTRU TURNEUL U.E.F.A.

Nu mai este multă vreme pînă la debutul reprezentativei noastre de juniori în preliminariile Turneului U.E.F.A. În vederea unei cît mai bune prezentări la această competiție, F.R. Fotbal a hotărît ca la sfîrșitul acestei luni lotul național să participe la o serie de pregătiri în comun, prilej cu care se vor disputa două partide-școală : prima **la 25 februarie cu Dunărea Giurgiu, a doua la 28 februarie cu un adversar încă nedesemnat.** Ambele meciuri vor avea loc în Capitală.

În funcție de gradul de pregătire manifestat de tinerii fotbaliști din lotul U.E.F.A., se va axa discuția pe care federația o va avea cu antrenorii ce-i pregătesc la cluburi pe jucători.

Vor urma, duminical, jocuri de verificare.

DUBLU MECI ROMÂNIA — SPANIA (JUNIORI)

A fost definitivat meciul amical dintre reprezentativele de juniori ale țării noastre și **Spaniei.** El se va disputa la 15 aprilie, la București, urmînd ca revanșa întîlnirii să aibă loc în 1972, în Spania, la o dată care se va stabili ulterior.

POLITEHNICA IAȘI ÎN R.A.U.

Abia revenită din turneul efectuat în Ghana, echipa **Politehnica Iași** a dat curs invitației primite din partea forului de specialitate al R.A.U. așa că va disputa trei jocuri în această țară. Turneul va avea loc între 16—26 februarie.

F.C. ARGEȘ ÎN R. D. GERMANĂ

Tot în luna februarie va pleca **și F. C. Argeș,** dar în R. D. Germană, unde va susține la datele de 22 și 25 februarie și 3 martie trei jocuri cu echipe din prima divizie.

PETROLUL PLOIEȘTI ÎN „CUPA DUNĂRII"

Pe adresa F.R.F. a sosit o invitație din partea federației cehoslovace în care se solicită o echipă din țara noastră pentru a participa la **„Cupa Dunării",** competiție care va avea loc la Bratislava între 6 și 10 mai. Țara noastră va fi reprezentată de **Petrolul Ploiești.**

LOTUL OLIMPIC — EINTRACHT BRAUNSCHWEIG ?

În planul de pregătire al lotului olimpic, este cuprins și un joc de verificare care a fost fixat la data de 7 aprilie. În vederea acestei partide se duc tratative cu echipa vest-germană **Eintracht Braunschweig.**

ALTE ECHIPE CARE NE VOR VIZITA

La invitația clubului F. C. Galați, două echipe de peste hotare ne vor vizita în lunile februarie și aprilie. Este vorba de **F.C. Gottwaldov** (Cehoslovacia) și de **F. C. Chemie Halle** (R.D.G.) Ele ar urma să evolueze la Galați, Constanța (cu Farul) și Brăila (cu Progresul).

PROGRAMUL TURNEULUI LUI SLOVAN BRATISLAVA

A fost definitivat turneul echipei **Slovan Bratislava** (deținătoare a **„Cupei cupelor",** ediția 1968/69).

Iată-l : **17 februarie** : la **Timișoara** cu C.F.R. ; **21 februarie** : la **Craiova,** cu Universitatea ; **24 februarie** : la **Pitești** cu F.C. Argeș ; **28 februarie** : la **Cluj** cu C.F.R.

O ECHIPA POLONEZA ÎN ROMÂNIA

Formația poloneză **Odra** din **Opole** va întreprinde la începutul lunii martie un turneu de 3 jocuri în **România.** Un meci îl va disputa la 4 martie cu **Petrolul Ploiești.** Adversarii din celelalte partide urmează să fie desemnați.

ALTE RĂSPUNSURI LA ANCHETA NOASTRĂ

ROLUL ȘI UTILITATEA CONDUCĂTORULUI DE JOC

PRINCIPALA PIESĂ DIN CADRUL ORICĂRUI „11"

C. BRAUN-BOGDAN

Mi-a plăcut mult tema discuției în legătură cu rolul și utilitatea actuală a conducătorului de joc. Am urmărit cu atenție părerile celor care și-au adus o valoroasă contribuție la elucidarea principalelor aspecte ale unei probleme de cea mai mare actualitate in fotbal. La rîndul meu aș vrea să fac și eu o mențiune care consider că va plasa și mai bine in timp apariția jucătorului cu sarcini de coordonator al unei echipe. Aceasta s-a petrecut cu mult înainte de perioada consacrării WM-ului. Mai bine zis în limitele destul de nedefinite ale sistemului cu doi fundași. In acea vreme rolul de coordonator revenea halfului centru, jucătorul cu raza cea mai mare de acțiune din teren, prezent aproape in egală măsură în fața propriei porți, ca și în vecinătatea buturilor adverse, pendulînd de preferință de-a lungul unei axe care unea cele două careuri de 16 m. In acest post de mare răspundere am jucat și eu in epoca de afirmare a vechiului Juventus. Și dacă în general reușeam să-mi îndeplinesc atribuțiile ce-mi reveneau în dirijarea acțiunilor colective, cu un caracter pronunțat ofensiv, aceasta se datora, în mare măsură, și aportului de mare utilitate pe care Vogl ca fundaș il aducea în conducerea jocului apărării imediate. Urmașul meu — ca să spunem așa — în formația Juventusului de după 1940 a fost Mișu Flamaropol, jucător complet, care datorită calităților sale deosebite tehnico-tactice s-a impus ca unul dintre cei mai valoroși conducători de joc din fotbalul nostru. Contemporan cu acesta, dar realizat la un nivel mult superior și, firește, mai aproape de zilele noastre, tipul jucătorului coordonator a cunoscut întruchiparea cea mai fidelă în persoana regretatului Petschovschi. La U.T.A., „Peci" reușea să întrunească, într-o singură persoană, întreaga autoritate sportivă din teren, care, de regulă, se repartizează la doi-trei fotbaliști, cumulînd, aș zice, in mod ideal atribuțiile ce reveneau căpitanului de echipă, coordonatorului de joc și în același timp, „jucătorului-far". Alături de el și cu sprijinul lui direct au crescut și s-au afirmat tineri ca Țîrlea, Mețcaș, Igna, Koszka, iar formația arădeană impulsionată și dirijată de Petschovschi a reușit să revină, în anul 1958, după o anumită perioadă de evoluție anodină, în rîndul celor mai bune echipe românești.

Și astăzi, ca și cu 30—40 de ani în urmă, conducătorul de joc constituie **principala piesă din cadrul oricărui unsprezece.** Astăzi însă, mai mult ca oricînd, rolul și utilitatea sa capătă importanța și semnificația majoră legată nemijlocit de dezvoltarea fotbalului. Așa se explică de altfel și preocupările din ce în ce mai insistente pentru depistarea și formarea din rîndurile celor mai buni a aceluia care, prin valoarea sa, să poată reprezenta „creierul" unei echipe, coordonatorul și conducătorul acțiunilor sale, organizate în scopul realizării succesului.

CONDUCĂTORUL DE JOC — UN SUVERAN ÎN TEREN

ANTON PUBLIK

De la început chiar, aș vrea să precizez că mă declar întru totul de acord cu aceia care consideră utilitatea conducătorului de joc drept o condiție obligatorie în fotbalul de performanță. De aici și calitățile deosebite pe care trebuie să le îndeplinească jucătorul desemnat pentru un astfel de rol, calități asupra cărora nu mai insist deoarece au fost destul de bine sesizate și prezentate în materialele publicate în coloanele rezervate de revistă anchetei de față. In schimb, aș vrea să-mi aduc partea mea de contribuție la dezbaterea subiectului în cauză, punctînd două dintre aspectele mai puțin evidențiate pînă acum.

Primul se referă la dimensiunile și limitele activității concrete ale conducătorului de joc. Un răspuns care firește ar putea înlătura orice echivoc în această privință este acela că, în teren, jucătorul coordonator trebuie să fie de drept și de fapt suveran. Lui îi revine răspunderea construcției și desfășurării pînă la finalizare a acțiunilor echipei sale și pentru acest lucru toți ceilalți jucători sînt datori să-i dea ascultarea cuvenită.

Conducătorul de joc nu are sarcini precise, dar aceasta nu înseamnă de fel exceptarea lui de la concepția și ideea tactică a formației din care face parte. Activitatea sa în mod normal nu are limite, lucru care-i pretinde o așa numită omniprezență în situațiile de apărare ca și în cele de atac. In treimea propriei echipe contribuția sa la joc se manifestă prin dublaj, deposedarea adversarului și mai ales prin intercepția mingii, in scopul preluării inițiativei; la mijlocul terenului, întotdeauna demarcat, el devine un veritabil nod de încrucișare al direcțiilor de circulație ale balonului, favorizînd de pe poziții retrase susținerea cu eficiență a acțiunilor ofensive; în zona porții adverse participă direct la finalizare, dirijează combinațiile la loviturile libere, devine el însuși un realizator eficace. In esență, activitatea conducătorului de joc în teren trebuie să ducă la crearea și menținerea unei superiorități numerice atît în apărare, cît și în atac.

Cel de-al doilea aspect pe care îmi propun să-l prezint succint în materialul de față, este legat de conținutul procesului de instruire în cadrul căruia preocuparea pentru formarea jucătorului coordonator al echipei trebuie să constituie un capitol special. După părerea mea, din momentul în care antrenorul a stabilit — în baza unor calități certe — omul căruia i se pot încredința frînele conducerii jocului, pregătirea acestuia presupune o activitate de mare rafinament pedagogic și o muncă perseverentă. Ea se referă, în principal, la desăvîrșirea profilului moral al conducătorului de joc, la rezolvarea unor cerințe obligatorii împlinirii personalității sportive a acestuia. Pe această bază, accentul în pregătire va avea în vedere, înainte de toate, latura sa psihologică determinantă în ceea ce privește încrederea în forțele proprii și manifestarea autorității sale față de ceilalți jucători. Dar ceea ce mi se pare totuși cel mai important de remarcat la acest capitol al instruirii, este că o pregătire completă și cu perspective de randament maxim în teren a conducătorului de joc nu poate fi concepută și realizată decît numai în condițiile jocului, în condițiile activității colective a întregii echipe.

IMPORTANT ESTE SĂ AI ȘI O DUBLURĂ!

TITUS OZON

— „Suita de articole, de declarații care au apărut asupra subiectului conducătorului de joc mă scutesc să mai revin asupra ideilor clasice, obligatorii, ale problemei. **Să intrăm deci direct în subiect,** mai bine spus să înfățișez ceea ce cred eu că ar trebui completat la cele subliniate de predecesorii mei la această interesantă discuție deschisă de revista Fotbal".

Cu aceste cuvinte a început TITUS OZON discuția noastră asupra întrebării pe care redacția noastră a pus-o, de mai multe săptămîni, unor antrenori, jucători, întrebare privind rolul „dirijorului" din teren al unei echipe de fotbal.

— „Mie, unul, a continuat Ozon, mi se pare foarte important ca să ai în echipă nu unul ci măcar doi coordonatori".

— Dar lucrul acesta este foarte greu de realizat.

— „De acord. Se știu — doar au fost pe larg, variat și repetat amintite — calitățile multiple pe care trebuie să le îndeplinească un coordonator. Cred însă că se poate realiza acest deziderat foarte important pentru antrenor. Sigur că vei avea un coordonator-titular — am să-l numesc așa — omul nr. 1 în rol ; secundantul său, dublura sa, poate să fie mai slab valoric, dar important rămîne faptul ca el să stăpînească secretele rolului".

— De ce te preocupă atîta existența unei dubluri a coordonatorului ?

— „Pentru că, din proprie experiență, și ca jucător și ca antrenor, mi-am dat seama că adversarul poate anihila ușor o echipă dacă-i neutralizează acest creier. Mi-aduc aminte despre tradiționalele jocuri Rapid — Progresul. Se știa că eu sînt cel mai periculos atacant al Progresului. Dar, în teren, **Banciu,** devenea inamicul nr. 1 al feroviarilor. El era, de regulă, autorul golurilor în acele partide de mare rivalitate sportivă. Nu știu dacă divulg un mare secret, acum. Dar știți, de ce **Banciu** bătea pe **Rapid** ? Pentru simplul motiv că, în acele meciuri, eu mă retrăgeam pe poziția de creator, abandonam locul de vîrf, și încercam să-i lansez pe **Oaidă** și pe **Banciu.** Sau, la **Dinamo,** unde **Nicușor** era coordonatorul-șef, ca să-i zic așa, se întîmpla foarte des, ca el să abandoneze rolul trecîndu-mi-l mie sau lui **Călinoiu.** Și asta pe parcursul meciului. Adversarul, preocupat să-l marcheze cu strictețe pe știutul dirijor, neglija pe cel devenit creatorul de situații și astfel se putea decide soarta unui meci. Iată ce ce pledez pentru existența unei dubluri de conducător de joc.

— Prezintă fotbalul modern asemenea situații ?

— „Destule ! **Brazilia** l-a avut pe **Gerson,** în Mexic, dar în cîte momente **Pele** și, mai ales, **Tostao,** n-au îndeplinit — cu mare succes — roluri identice ! Alt caz elocvent : în echipa **Republicii Federale a Germaniei,** au strălucit doi dirijori : **Beckenbauer** — știut ca un artist al rolului — dar **Overath** a apărut, ca un mare și prețuit concurent al său. Și nu cu efecte negative pentru echipă, ci dimpotrivă. În fond și marea discuție asupra echipei **Italiei** pornea de la faptul că ea avea trei candidați pentru cele două locuri de coordonatori : **Rivera, Mazzola** și **De Sisti".**

— Echipele noastre pot ajunge la asemenea situație ?

— „Multe au, efectiv, jucători cu calități apropiate care își pot asuma, cu rîndul sau în același timp, rolul de conducător de joc. La **Steagul roșu,** de pildă, **Dumitriu II** — maestru necontestat — are în **Pescaru** un asistent de preț. **Dinamo București** marchează interesante căutări în această direcție. Lîngă șeful de catedră, **Nunweiller VI,** îl aflăm tot mai des, pe **Dumitrache,** care cultivă în ultimul timp — cu mari reușite — rolul de creator de situații".

— Dar la F.C. Argeș ?

— „Acolo îl avem pe **Dobrin.** Bine pregătit și serios, așa cum îl aflu cu satisfacție în acest început de an, el constituie tipul clasic de coordonator. Încercăm să-i fixăm secunzi, pe **Roșu** sau **Prepurgel.** Sigur că fiecare antrenor are micile lui proiecte sau marile lui secrete. Așa că, vă rog, să mi le lăsați și pe ale mele în stadiul discreției".

— Pînă la apariția în scenă...

— Se înțelege !